

Amit IS THUIS IN EINDHOVEN

„Ik kom uit betonnen stad Dhaka in Bangladesh, studeerde Business & Marketing in India. Ik woon sinds 2012 in Eindhoven. In 2018 ben ik Nederlander geworden. Ik leerde mijn Duitse vrouw Anna-Lena kennen toen ik bij Nedschroef werkte.

TEKST MARIE-JOSE DEKKERS | FOTO'S FREEKJE GROENEMANS

Zij was al langer hier, studeerde in Nijmegen en deed haar master in Maastricht. We zijn getrouwd in 2019; eerst in Bangladesh, erna in Thorn. Zij spreekt vloeiend Nederlands, ik een beetje, dat leerde ik tijdens de inburgering maar het lastige is om dat bij te houden. Al die onregelmatigheden zijn gek, en wanneer je 'de' of 'het' moet gebruiken; ik heb geleerd om er dan een verkleinwoordje van te maken, met 'het'. Iedereen spreekt hier Engels zodra ze maar een beetje accent horen.”

„Ik voelde me onmiddellijk thuis in Eindhoven, ook al kende ik niemand. Als je open bent, is iedereen open. Mijn toenmalige huisgenoot Ivo is hardcore Eindhovenaar, nam me mee naar feestjes en stelde me voor aan zijn vrienden. Ik deed mijn master in Maastricht en toen Ivo me voor de eerste keer meenam naar de Dommelstraat, zei ik 'hoije'. Hij snoerde me de mond, leerde me meteen 'houdoe' anders was de vriendschap over. Hij en vriendin Mijke moesten ook bij mijn inburgeringsceremonie zijn, mijn Eindhovenfamilie.”

„Maar Maastricht heeft nog steeds een emotionele plek in mijn hart. Mijn vader werkt in de luchtvaart in Bangladesh en hij was in 2010 in Maastricht voor een vliegtuiginspectie toen hij twee beroertes kreeg. We werden gebeld door het UMC dat het serieus was en er moest familie zijn. Binnen twee dagen waren mijn moeder en ik er, aan het begin van de winter. Mijn zus studeerde toen in India. De eerste weken werd hij in een kunstmatige coma gehouden maar hij herstelde en moest revalideren om terug naar huis te kunnen. Hier hoeft niet de hele familie in het ziekenhuis te zijn, alles

wordt geregeld. Ik bleef twee maanden, had alle tijd om door de stad te wandelen en mensen te leren kennen rond de ziekenhuisbezoeken. De zusters probeerden me grappige en stoute Nederlandse woorden te leren. Tegenover het ziekenhuis zit de Maastricht School of Management. Ik was al aan het zoeken naar een Engelstalig land om een MBA te doen en liep er binnen, maar ik moest een afspraak maken.”

„Vanaf mijn zeventiende woonde ik op mezelf toen ik in Pune ging studeren; eng maar leuk. Omdat ik een beurs kreeg, had ik elke maand geld, voelde me koning van de wereld, niemand die me zei om 22.00 uur thuis te zijn. India is groot en internationaal, dat beviel me. Toen ik terug in Bangladesh drie jaar in de telecom werkte, bleef mijn vader pushen om een master te doen maar dat is duur. In Maastricht waardeerden ze mijn cv en profiel en dankzij een fellowship hoefde ik maar de helft van het collegegeld te betalen. Ik trilde toen ik de brief kreeg, ging ermee naar mijn baas en mentor. Hij wilde mij niet kwijt maar zei: 'Go! Ik ga je niet tegenhouden.' Ik ben gelukkig dat ik zulke mensen tegenkwam in mijn leven.”

„Dat was de eerste keer dat ik met mijn ouders over financiën en geld praatte. Bleek dat ze hadden gespaard en dat ik me mijn MBA kon veroorloven. Dat is een privilege. Ik kon voor een jaar geld meenemen; meer mag niet, om witwassen tegen te gaan. In Nederland wordt er voor je gezorgd, je gaat niet dood van de honger. Dat is anders in Bangladesh. Ik kom uit een middenklassengezin met twee ouders die in de luchtvaart werkten, nu met pensioen zijn en me steunden. Ik woonde in Maastricht in een studentenhuus, veel gefeest.

Na mijn afstuderen kon ik terug; mijn manager had al een baan voor me. Er was dus een plan B. Maar mijn motto is: 'Probeer het. Ik wil geen spijt hebben als ik tachtig ben dat ik iets niet heb gedaan.' Dus ik bleef."

„Bij mijn afstuderen in 2012 mocht ik, als klaspresident, spreken. Omdat de Maastricht School of Management zestig jaar bestond, waren toenmalig burgemeester Onno Hoes en – toen nog – prinses Máxima aanwezig. Via mijn netwerk vond ik een mentor die bij Nedschroef werkte. Ik kende het bedrijf niet, kon de naam niet uitspreken en wist niet waar Helmond was. Op het station, toen ik naar woonruimte ging zoeken, vroeg ik een meisje hoe Helmond was, want Eindhoven was duur en ik kon er niets vinden. Heel vreemd; ze zei dat Helmond shit was, als geboren en getogen Helmondse. Dat is Dutch directheid, ja. Maar ik ben blij dat ze dat zei."

HET BOEK WILDE IK MAKEN VOOR MEZELF; **'SCHRIJF HET BOEK DAT JE ZELF WILT LEZEN'**

„September vorig jaar ben ik – na acht jaar, zware beslissing - gestopt bij Nedschroef omdat ik me wilde focussen op mijn boek en gaf mezelf een jaar. Ik had gespaard, overlegde met mijn vrouw. Het was geen dapper maar een weloverwogen besluit. Ik was al sinds 2017 bezig met Logo Land, 's avonds en buiten mijn werk. Ik wilde het afronden; anders is het geen project. Hoe ik op dat boek kwam? Ik zag het Eindhovense gemeentelogo met de vibes op een Citybeacon en vroeg me af – leerde ik van een van mijn mentoren; 'niet alleen kijken maar vragen; waarom?' - waarom dat er zo uitzag. Ik zag het logo overal opduiken. Ik verdiepte me in het verhaal erachter, en dat bleken mijn collega's niet te kennen. Zo kwam ik op het idee, ook vanuit mijn marketing- en brandingachtergrond. Het boek wilde ik maken voor mezelf; 'schrijf het boek dat je zelf wilt lezen'. Ik ben gek genoeg om het te schrijven, dan is er vast wel iemand gek genoeg om het te kopen en te lezen. Nederland heeft - nu - 352 gemeenten en gemeentelogo's. Vorige eeuw waren er nog duizend gemeenten in Nederland, veel logo's en verhalen zijn verloren gegaan. Het logo van Amsterdam kende ik, met de Andreaskruizen uit het gemeentewapen. Maar de verhalen achter al die andere gemeentelogo's kon ik niet vinden, wel de wapens en vlaggen. Dat was de trigger."

„Ik vond veel online – Nederland is zó gedigitaliseerd – maar lang niet alles. Uiteindelijk contacteerde ik 279 gemeenten; bellen, schrijven. Omdat veel informatie achterhaald was, reisde ik in de tijd, via Delpher van de Koninklijke Bibliotheek met miljoenen kranten vanaf 1618 en internetarchief Wayback Machine dat screenshots van alle websites heeft. En ik vond maar één boek over Nederlandse gemeentewapens, uit 1960. Maar ik leerde zo veel over Nederland, over geschiedenis, cultuur, wie 'we' zijn. Een mooie reis, de afgelopen vier jaar."

„Mijn boek krijgt geen ellenlange teksten. Bij elk logo komen drie paragrafen; welk type, de betekenis en oorsprong, ook van de kleur en de vorm. Iedereen kan het snappen. Ik heb gemeenten kunnen helpen met informatie die ik vond, die zij niet eens hadden. Veel gemeenten waren huiverig om informatie te delen, met name over de kosten van het logo. Maar hoe meer ze verstopten, des te meer ruimte geven ze aan speculatie. Gemeenten krijgen nogal wat tegenwerking, eigenlijk wordt alleen de branding van grote gemeenten gewaardeerd. Kijk naar Amsterdam; de hele wereld kent die drie kruizen. Eindhoven is daar aan het komen omdat het open source-logo mensen ermee laat werken en samenwerken. Hele slimme aanpak. Je ziet het overal. Kleinere gemeenten willen dat ook, maar dan moeten ze ook het proces doorlopen. Dat legt mijn boek uit."

„Logo Land was een zwaar project, ik gaf bijna op, stopte er een paar maanden mee. Maar ik wilde het per se afmaken. Ik kwam lang niet overal 'binnen'. Door corona kun je elkaar niet persoonlijk ontmoeten en toen het met mailen niet lukte om mijn verhaal over te brengen, maakte ik zelf een brochure en website. Onno Hoes hielp me. Toen ik een uitgever begon te zoeken kreeg ik de ene afwijzing na de andere; de uitgeefwereld heeft het moeilijk. Op een dag liep ik Van Piere binnen - ik houd van de geur van boeken – en informeerde naar uitgevers. Ook daar hielpen ze me, met drie namen, waaronder Lecturis. Paul van Mameren gaf ik een gepersonaliseerd exemplaar van de brochure en ik vertelde mijn verhaal; hij vond het leuk, is zeer betrokken bij het project en vorige maand ondertekende ik het uitgeefcontract. Ik kwam in contact met de Vereniging van Nederlandse Gemeenten via een ander contact in Maastricht via LinkedIn. VNG-voorzitter Jan van Zanen wilde een voorwoord schrijven, citymarketeer Peter Kentie ook toen hij mijn PechaKucha-presentatie had gezien, waarin ik voor het eerst over het boek vertelde, en helemaal enthousiast werd. Je kent me niet, waarom wil je me helpen? Voor die warmte kwam en bleef ik in Nederland."

